

Franțuzoaică de origine, Clotilde Armand a devenit româncă prin alegere. Este căsătorită cu matematicianul Sergiu Moroianu. După absolvirea unei prestigioase universități americane, Massachusetts Institute of Technology (MIT), a deținut funcții de manager în diverse companii de anvergură internațională. În iunie 2016, a candidat pentru prima dată la funcția de primar al Sectorului 1 din partea Uniunii Salvați Bucureștiul. În 2019, a câștigat mandatul de europarlamentar, la care a renunțat în 2020 în favoarea Primăriei Sectorului 1. Din noiembrie 2020, Clotilde Armand este primarul Sectorului 1 al Municipiului București.

Clotilde Armand

Din primărie

Partea
nevăzută

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Cuprins

Introducere — 9

I. PRIMA VICTORIE — 15

Primele dificultăți: depunerea semnăturilor — 17

Numărarea voturilor — 19

Incidente incredibile — 21

Mașinăria PSD de fraudare a voturilor — 23

Aritmetica voturilor — 26

Episodul sacilor cu voturi — 27

Bucuria de a fi câștigat — 29

II. MAFIA GUNOIULUI — 32

100 de milioane revendicate de Romprest — 33

Comparația cu cheltuielile din alte centre urbane — 34

Despre fundamentările ireale ale facturilor și efectele lor — 35

Un exemplu: apa folosită pentru curățenia stradală — 37

Influența gunoierilor asupra Primăriei — 38

Crăciun cu gunoi — 39

Sortatorii — 41

Starea de alertă — 43

Lupta pentru fructificarea stării de alertă — 45

Riposta mafiei — 51

Necesitatea implicării cetățenilor — 52

III. BLOCAJELE DIN CONSILIUL LOCAL — 55

- Profilul consilierilor locali — 56
- O comisie din Primărie și veniturile incredibile ale membrilor ei — 57
- Bătăliile din Consiliul Local — 61
- Lupta cu „grupul de consilieri Romprest“ — 64
- Frecvențele fictive — 66
- Dreptul de control — 67
- Rezilierea — 67
- Prejudiciul constatat de auditul Ministerului de Finanțe — 68
- Votarea bugetului — 69
- Criza rectificării bugetare din 2021 — 71
- Votarea bugetului 2022 — 73
- Rectificarea de la sfârșitul anului 2022 — 74
- Bugetul 2023 — 76
- Șantierul de metrou – magistrala 6 — 77
- Termoficarea de la soare. Reabilitarea blocurilor — 82
- Bazinele de înot — 85

IV. HĂRȚUIREA PERMANENTĂ ȘI EFECTELE EI — 87

- Atacul nemilos al șobolanilor — 91
- Cum am interzis Internetul — 93
- Casca de pompier — 94
- Secția Specială — 97
- Hărțuirea în justiție — 98
- Hărțuirea fizică — 100
- În fața Primăriei — 102
- Hărțuirea instituțională — 107
 - Agenția Națională de Integritate — 107*
 - Reparații cu urmări — 111*
 - Curtea de Conturi — 113*
 - Cum era pe vremuri — 115*
 - Cum este acum — 115*

V. POLIȚIA LOCALĂ — 117

- Misiunile poliției de mediu — 118
- Poliția comercială și capcanele juridice — 121
- Poliția circulației – tradiția unei burse a șpăgilor — 123
- Disciplina în construcții – sursă sigură de venituri — 124
- Dezordinea de la Ordine publică — 127
- Politicul din poliția locală — 129

VI. EPOPEEA FUNCȚIONARILOR PUBLICI — 132

- Reorganizarea — 133
- Piramida lui Maslow — 137
- Funcționarii — 140
- Diverse forme de sabotaj — 142
- Încercări de schimbare a mentalităților — 145
- Direcția juridică — 146
- Direcția de resurse umane — 149
- Serviciul de achiziții publice — 152
- Direcția de cadastru — 153
- Fondul imobiliar – Munții Tatra — 155
- Direcția de investiții — 158
- Administrația școlilor — 160
- Be Home — 162
- Datorii de la fosta Administrație a Piețelor — 163
- Biroul meu — 165

VII. COMPANIA DE INVESTIȚII: CUM SĂ CREEZI SALARII — 168

- Reorganizarea companiei — 169
- Angajați fără activitate — 169
- Încercări de a rentabiliza compania — 170
- Spitalul „Sfântul Vasile cel Mare“ – o simplă machetă — 171
- Încă o „formă fără fond“: gardul spitalului — 173
- Celebrele nebulizatoare — 174
- Tentativa renovării teatrelor Bazilescu și Masca — 175
- Ce s-a întâmplat după demiterea directorului general — 176
- Auditul Ministerului de Finanțe — 176

VIII. LUPTA CU MAFIA IMOBILIARĂ — 178

- Povestea PUZ-ului coordonator — 183
- Atacul asupra zonelor protejate — 185
- Interese imobiliare la grădinița nr. 65 — 189
- Cartierul Greenfield — 192
- Parcul Cireșarii — 194
- Cazul unor licee — 196
- Promenada verde — 197
- Intervenții speciale pe linia specială — 199

IX. ECHIPA USR — 202

- Filiala USR Sector 1 — o filială râvnită — 204
- Două categorii de oportuniști — 205
- Consilierii locali USR — 207
- Probleme unde n-ar trebui să fie — 211

X. PRIVIND SPRE VIITOR — 214

- Nu am puteri magice — 224

- Concluzie — 227

Introducere

Dacă era vorba de a menține un statu-quo al compromisurilor, nu era nevoie de mine în politica românească. Nu mă consider omul potrivit pentru a negocia cu mafia. Nici măcar pentru a obține câteva rezultate pe termen scurt. Nu știu să discut cu aceste persoane, nu le cunosc, nu sunt din mediul lor. Eu sunt decisă să le combat și să construiesc corect și durabil, piatră cu piatră, om lângă om.

Am povestit în prima mea carte* cine sunt și cum am ajuns în România. Dacă le-ar fi spus cineva părinților mei că mă voi lupta cu corupția dintr-o țară răsăriteană, România, și voi fi gata la mari sacrificii pentru acest popor, cu siguranță s-ar fi minunat. Aveam totul ca să fiu fericită în țara mea natală. Și totuși, improbabilul s-a întâmplat. M-am îndrăgostit de un român, un matematician din București, chiar dacă eram dintr-o cultură diferită, cu obiceiuri diferite. Viața mea s-a legat implicit și de țara lui, care a devenit și țara mea. Încetul cu încetul, an după an, tot mai puternic, mai profund.

În prima mea carte am povestit cum ne-a luat un timp până să ne hotărâm să venim definitiv în România. Prima noastră fetiță s-a născut în Statele Unite, unde ne-am cunoscut, și ceilalți copii în Franța, în Germania și în sfârșit, în România, unde au văzut

* Clotilde Armand, *Am ales România: Povestea mea*, Humanitas, București, 2016 (n. red.).

lumina zilei trei dintre ei. În tot acest periplu, am lucrat în firme de top unde am ocupat posturi manageriale de prestigiu.

Soțul meu, Sergiu, a fost mereu implicat civic, de când îl cunosc, a vrut să-și ajute țara mai mult decât prin excelența profesiei. E firesc că am ales și eu să îmbrățișez aceleași lupte. În 2015, ca membru fondator, am pus bazele Partidului Uniunea Salvați Bucureștiul. În 2016 aproape am câștigat alegerile de primar din Sectorul 1. În 2019 am devenit europarlamentar pentru a avea timp să mă dedic complet luptei în care m-am angajat.

În calitate de europarlamentar român, dar de origine franceză, am avut argumente mai credibile care mi-au permis să apăr punctele de vedere ale românilor. Cred că am fost singurul europarlamentar român care a publicat articole în presa cea mai cunoscută din Occident – *Financial Times*, *Le Monde*, *Libération*, *Trouw*, *Le Soir*, *Politico* – pentru a schimba părerea occidentalilor despre situația prezentă și rolul posibil al României în Uniunea Europeană. „La politique européenne de cohésion n’est pas une œuvre de charité“ („Politica europeană de coeziune nu este o operă de caritate“) – a fost una din tezele susținute de mine în aceste articole. Am explicat publicului occidental că o treime din fondurile europene încasate de România în fiecare an echivalează cu suma plătită de români pentru educația medicilor care părăsesc anual România și ajung în țările lor pentru a suplini penuria de cadre medicale din anumite regiuni. În acest calcul nici măcar nu am inclus infirmierele, stomatologii, inginerii, profesorii și pe toți ceilalți care au ales să plece spre Vest și asigură cu competențele lor funcționarea actuală a acestor societăți. Așadar, mi se pare absolut normal ca România să primească o compensație prin fondurile europene pentru această contribuție nerecunoscută, care să-i permită să se reconstruiască după comunism. Eram invitată săptămânal la televiziunile occidentale și vorbeam de România noastră, o Românie care a ales Europa și spune nu corupției, oligarhiei neocomuniste, nepotismului și populismului ieftin.

Mi-a plăcut să fiu europarlamentar. Am simțit că sunt utilă României. M-am străduit să folosesc cât mai eficient cele câteva luni la Bruxelles pentru a deveni o voce ascultată, în favoarea

românilor, pe scena dezbaterilor europene. Am susținut multe din ideile care s-au concretizat mai târziu: derogări de la exigențele Pactului verde european pentru reconversia industrială, pentru finanțarea de autostrăzi în România, cum este cea din Moldova, în ciuda schimbărilor de abordare la nivel european, care nu mai susțin astfel de investiții considerate poluante. Am fost foarte perseverentă pentru a-i convinge pe interlocutorii occidentali de realitățile și necesitățile noastre, am îndeșit întâlnirile, participările la dezbateri, cu toate că eram mereu cu gândul la viitoarele alegeri pentru Primăria Sectorului 1 și trebuia să mă pregătesc pentru ceea ce am considerat că este un obiectiv politic mult mai pragmatic, acela de a lucra la nivel local, baza de unde trebuie să crească o societate democratică. Retrospectiv, contrastul dintre lupta în tranșee la Primărie și lupta pe covorul roșu de la Bruxelles este zdrobitor. E o distanță enormă între injuriile de mahala proferate de consilierii locali PSD-PNL și argumentația elegantă în engleză sau în franceză din comisiile Parlamentului European. Nu vreau să par arogantă, dar contrastul este mare și la nivelul respectului și al recunoștinței primite din partea societății. Un europarlamentar are un alt statut. Diferențele financiare sunt un aspect: un europarlamentar primește o indemnizație plus diurnă în jur de 15.000 de euro net pe lună, fără să mai luăm în considerare tot felul de finanțări pentru cabinet, în timp ce un primar primește în jur de 2.000 de euro net pe lună. Am fost europarlamentar un an și jumătate, timp în care m-am implicat trup și suflet. Cred însă că vocația mea este, în mod clar, lupta pe teren, nu sunt făcută să stau în confortul unui parlament sau pe platourile de televiziune. Sunt un om de teren, de acțiuni concrete, vreau să construiesc în sensul strict al termenului.

Am devenit cetățean român în decembrie 2015 și, ca orice nou convertit, sunt pasionată de noua mea țară. Se spune că adepții unei noi religii sau ideologii sunt cei mai fanatici. Sunt educată de mică să lupt pentru cauzele nobile, iar cauza pe care eu am ales-o, printr-un parcurs pe care l-am explicat în prima mea carte, este aceea de a lupta pentru România, prin ceea ce știu eu să fac mai bine. Această vocație îmi reamintește de o poveste despre un

grup de milionari din India care vizitau un colegiu prestigios englez, unde urmau să studieze băieții din familiile lor. În holul magistral de la intrare era sculptată în piatră lista lungă a elevilor școlii căzuți în război. Era impresionant. Citind această listă, indienii se arătau total nedumeriți: cum e posibil ca o școală pentru familii influente, cu averi mari, să nu poată evita ca fiii lor să fie trimiși pe front? Directorul școlii a fost nevoit să le explice cu răbdare că tocmai acest lucru îl învățau tinerii de la această școală: să-și dorească să se ducă pe front, să fie impregnați de spiritul de datorie, de responsabilitatea de a face parte dintr-o elită care trebuie să acționeze, să ia atitudine, să fie în prima linie în orice situație.

Primăria Sectorului 1 este Primăria care la începutul mandatului meu avea de departe cel mai mare buget din țară – între timp regulile au fost schimbate și o parte din taxele colectate în Sectorul 1 sunt acum repartizate în alte sectoare. Tot Primăria Sectorului 1 gestionează prin autorizațiile de construire cea mai scumpă piață imobiliară din România. Cel mai mare excedent bugetar înregistrat vreodată în România, aproape 1 miliard de lei, aparține de asemenea Primăriei Sectorului 1. După 3 ani de mandat conduc o Primărie aproape fără datorii și cu o rezervă pentru investiții pe care ar invidia-o orice capitală europeană.

Ce veți citi mai departe este lupta dintre David și Goliat. Lupta dintre un primar, alături de o echipă restrânsă – o mână de oameni – și un sistem întreg care deține mare parte din puterea din România: toate instituțiile statului, toate agențiile naționale, președinția, guvernul, ministerele, majoritatea covârșitoare a parlamentului, prefecturile, armata, jandarmeria, poliția națională, serviciile secrete, Garda de Mediu, Curtea de Conturi, ANAF-urile, companiile de stat, conducerile tuturor unităților de învățământ, de la grădinițe, școli, licee până la universități, administrația spitalelor, Avocatul Poporului, Curtea Constituțională, președinții de Consilii Județene, 97% dintre primari, o parte copleșitoare a funcționarilor publici și familiile lor, majoritatea consilierilor locali, generali, județeni și familiile lor, fără să mai vorbim de presă. Este imposibil de comparat un primar susținut de toate

instituțiile cu unul aflat în luptă cu acest sistem tiranic, omniprezent și omnipotent.

La începutul anilor '30, în Rusia s-a înregistrat o puternică creștere economică. Conducerea stalinistă era convinsă că lumea lor va întrece rapid societatea occidentală. Însă, după câteva decenii, creșterea a încetinit și societatea comunistă părea că nu va mai putea să ajungă la nivelul celor din Vest. Intrigați, conducătorii au cerut unei comisii de cercetători să vină cu o explicație. După un an, cu mari temeri și precauții, comisia a prezentat concluziile: problema în lumea comunistă era absența unei opoziții politice. O decizie greșită se propaga fără a fi corectată și producea efecte nefaste pentru că nici o opoziție nu era acolo să o semnaleze. Cercetătorilor le era teamă să enunțe această concluzie, fiindcă ea părea în contradicție cu conceptul pe care se baza sistemul comunist, acela de partid unic. Au fost surprinși să vadă satisfacția și mulțumirea conducătorilor, care le-au explicat fericiți celor din comisie că totul este perfect: vor crea această opoziție, care va fi de fapt... tot ei. Exact în situația aceasta suntem noi în țara noastră. Partidele la putere și din opoziție, fie ele așa-zis de dreapta sau de stânga, sunt de fapt sub aceeași conducere. Este tolerată o anumită opoziție, dar ea trebuie să se încadreze în niște limite setate de sistemul care ne conduce.

Problema cu mine sau mai exact cu echipa noastră este tocmai aceea că ieșim din limitele tolerate de sistem. Prin tot ce decidem, prin modul în care acționăm, facem opoziție *la* sistem, nu *în* sistem. Atâta timp cât ne-am fi păstrat inițiativele într-un cerc acceptabil, fără să fi atacat problemele de fond, fără să fi atins robinetele de finanțare ale sistemului la putere, fără să fi deranjat orgolii și aranjamente, opoziția noastră ar fi fost tolerată, ba chiar bine-venită, căci s-ar fi încadrat perfect în regulile de simulare democratică. Încăpățânarea noastră de a face cu adevărat opoziție, deoarece vrem cu toată ființa o schimbare radicală în bine a României, ne-a costat această contra-reacție agresivă a sistemului, căreia trebuie acum să-i facem față zi de zi, oră de oră, fără ca opinia publică să înțeleagă cu adevărat ce se întâmplă. Scoaterea abuzivă de la guvernare a USR în 2021, contrazicând

toate promisiunile electorale ale PNL și ale președinției, este un exemplu concludent în acest sens. Cu disperare, sistemul încearcă să elimine cât mai repede singura opoziție reală, pentru a ascunde cât mai bine faptul că *am reușit* să creăm o breșă prin care lumea lor coruptă începe să fie demascată.

I. Prima victorie

Mi-am început mandatul de primar cu o lună și jumătate de întârziere, după o luptă cum nu s-a mai văzut în istoria democratică a României și în care o mare parte a presei a acceptat să joace rolul de instrument de propagandă, transformându-mă din victimă în vinovat.

În 2020, echipa fostului primar Daniel Tudorache (zis „Diamant“) a încercat să repete aceeași operațiune de furt electoral din 2016, când a inversat într-o noapte rezultatele alegerilor din Sectorul 1 al capitalei și ne-a privat de primul mandat de primar pe care un partid creat de cetățeni, împotriva sistemului, ar fi putut să-l obțină.

Ce au reușit în 2016 aproape le-a reușit și în 2020. Atât de puțin le-a lipsit ca să ne păcălească din nou! Retrospectiv, mi se pare că atunci eram cam la fel de credulă ca acei cetățeni pe care îi întâlnesc astăzi și cărora le vorbesc despre opoziția consilierilor locali PSD-PNL când le propun să voteze un proiect bun pentru comunitate. Le este greu să creadă că se poate vota în Consiliul Local împotriva unui proiect care este în mod evident pozitiv pentru noi toți, cum ar fi atragerea de fonduri europene pentru o investiție necesară sau reabilitarea unui cinematograful de pe vremuri. Și totuși, acest lucru se întâmplă. Subestimăm în general interesele ascunse, lipsa de respect de bază, lipsa oricărui sentiment real de a face ceva pentru oraș și semeni.